

1

In de deuropening draait Marijn zich om.

“Yep”, mompelt hij, “alles is oké.”

Langzaam sjokt hij geuwend de trap af. Hij heeft een humeur als een doodgraver zonder werk, en is zo moe als een hondenkarrenhond bovenaan een steile helling.

Beneden steekt hij nog even zijn hoofd om de hoek van een deur, maar ook daar is alles donker, verlaten en opgeruimd.

Zelfs de mevrouw die het kantoor netjes probeert te houden is al naar huis. Dan doet hij het hallicht uit, en de buitendeur open.

“Gatverdegetver!”

Een kleffige vleug veegt hem in het gezicht, en hij hoort het onweer, dat niet goed weet wat het wil, binnensmonds doormopperen. De avond is als een vochtige deken neergedaald, en als hij naar buiten stapt, druilt een nevelige miesregen mismoedig over hem heen,

“Wat een kloteweer”, gromt hij mistroostig, en een huivering dendert trillend langs zijn ruggengraat.

Op de blauwstenen stoeptreden staand kijkt hij omhoog.

Grauwe wolkenmassa’s jagen langs een loodgrijze hemel boven de hoge straatlantaarns op de Bredeweg.

Hij vist een sleutelbos uit de zak van zijn colbertjasje, trekt de buitendeur dicht en doet deze op het nachtslot, en laat de sleutels weer in zijn zak glijden.

“Rotregen”, bromt hij.

Een losse flodder van een bliksemflits daast als een verlepte vuurpijl aarzelend langs het donkere firmament waar de sterren verstoppertje spelen, en het flintertje van de maan ergens achter dikke donkere wolken zich verschuilt.

Hij trekt de kraag van zijn jasje hoog op en duikt er diep in weg. “Dat stomme weer”, moppert hij, “het zou de hele dag droog blijven.”

Zijn kraag met één hand dicht-, en met de andere hand zijn tas vasthoudend, loopt hij in zichzelf brommend verder: “Effe gauw bij de Chinees langs en dan naar huis!”

Op de hoek met de Laan blijft hij plotseling staan.

Het is donker in de Laan.

Een klamme, matzwarte massieve muur van diepe donkerheid rijst hoog voor hem op.

Dan dondert het onweer dreunend over hem heen, en verscheuren helle bliksemschichten het inktzwarte wolkendek.

Het is vrijdagavond, en een paar minuten vóór negen uur.

Marijn heeft een drukke week op kantoor gehad, en is vanavond met het werk doorgegaan om vóór het weekeinde ermee klaar te zijn. Zijn lijf voelt aan als een zak nat zand en hij voelt de trillende vermoeidheid tot in zijn botten, en in zijn vierkante ogen flikkeren stekende schichten en zwarte flitsen door het lange turen naar het computerscherm.

Hij heeft honger als een leeuw die vier weken gevestigd heeft, en zijn droge slokdarm voelt aan alsof er een heel bloedheet zandstrand doorheen is gegaan. Zijn maag rammelt als een oude sleperskar over de straatkeien, waarvan de trillingen tot in zijn strottenhoofd doordringen. Wanneer zijn wazige ogen wat gewend zijn aan het intense donker schuifelt hij langzaam verder over de Laan. De geniepig grienende motregen dreint over het dichte bladerdak van de hoge bomen, en af en toe valt er een cascade van dikke druppels, als opgespaard door het gebladerte, tekkerend naar beneden. Dan uiteenspattend op het, als zwart marmer glanzende en glimmende, asfalt waarin de tramrails zich glinsterend als een

slijmerig slakkenspoor door de doffe duisternis slingeren. In de eerste portiek aan de Laan is links de ingang van het Chinese restaurant ‘Tai Tong’, waar Marijn een warme maaltijd haalt als hij geen zin of tijd heeft om zelf iets klaar te maken.

Rechts in de diagonale portiek is de deur van de uitvaartbloemist, met in de etalage ernaast, op de hoek van de Laan, een deprimerende uitstalling van objecten en bloemstukken in triest grijs en bruingele herfsttinten.

Als Marijn de deur van ‘Tai Tong’ wil opendoen, kleunt hij er hard tegen aan.

“Au”, kreunt hij en wrijft over zijn arm. “Dicht”, mompelt hij.

Hij zet zijn tas op het stoepje en pakt de deurkruk met beide handen beet en duwt, maar nog wil de deur niet meewerken.

“Nou, dan maar met grof geweld,” broemt hij, en zet een schouder flink tegen de deur aan, “want hij klemt zeker door de nattigheid.” De deur geeft echter de tegenwerking niet op. “Gatverdegetverderrie”, blaast hij zuchtend, “ze gaan toch pas om tien uur dicht.”

Hij slaat de opgeslagen kraag van zijn jasje naar beneden, en met zijn hand nog aan de deurkruk kijkt hij naar de grote ramen links van de portiek. Pas dan ziet hij dat de verlichting binnen heel erg zwak is, zwakker dan anders. Ook de lampionnen van rood crêpepapier, die vóór de ramen hangen, branden niet meer. Met zijn neus bijna tegen het donkere raam van de deur gedrukt tuurt hij naar binnen, en ziet op verschillende tafeltjes in het restaurant zwakke, bewegende lichtjes.

“Wat is dat nou voor flauwekul”, mompelt hij, “kaarsen en waxinelichtjes?”

Achter in het restaurant bij de afhaalbalie ziet hij een Chinees meisje, dat bij flakkerende vlammetjes leest in een boek dat,

omgeven door brandende kaarsen, voor haar op het tafeltje ligt.

Haar ovale gezicht, omringd en geaccentueerd door het lange, loshangende haar met de kleur van zwart ebbenhout, wordt omfloerst door het zwakke kaarsenschijnsel, en steekt diffuus af tegen de donkere achtergrond.

Wanneer Marijn dan nog een keer de deur op volle kracht, en weer met behulp van zijn schouder, tot medewerking tracht te bewegen, blijft die nog steeds zo onwillig als een Vestaalse maagd in een bordeel.

Marijn ziet echter niet, dat het meisje van haar boek opkijkt en dan opstaat. Met de deurkruk in zijn handen blijft hij nog even staan, en fronst zijn natte wenkbrauwen.

“Dan maar ergens anders iets te eten zien te krijgen”, brabbelt hij. Moedeloos en teleurgesteld draait hij zich om en kijkt de Laan af. Maar het eetcafé, aan de overkant en recht tegenover het Chinese restaurant, kan hij in het donker niet eens zien, want ook daar is alle verlichting uit. Ook de bruine kroeg daarnaast is amper nog te zien, en dus zullen daar de ouderwetse en oubollige lampjes, met het geelachtige schijnsel door de leren rokkapjes, ook zijn gedoofd. Er is nergens op de Laan is een lichtpuntje te zien. Niet in de winkeltjes en ook niet achter de ramen van de oude, hoge huizen erboven.

“Stroomstoring”, vraag hij zich hardop af.

“Zal dan wel, want er brandt nergens licht. Gatverdegetver, heb je een keer geen tijd gehad om boodschappen te doen, is alle negotie gesloten, want die stomme supermarkt sluit ook om negen uur. Gatverdegetver nogantoe. ’t Is altijd wat, maar zelden iets goeds. Daarbij zie ik nog geen bal ook.”

Bijna onmerkbaar huivert hij weer.

Een siddering als een bliksemschicht schiet vanuit zijn nek langs zijn kruis omlaag naar zijn hielen. Schielijk zet hij de

kraag van zijn jasje weer omhoog, alsof hij zichzelf wil beschermen tegen de duisternis. Aarzelend, alsof hij bang is voor de ontdekking, kijkt hij omhoog. Het oranjekleurige schijnsel van de straatverlichting, die in de hoogte aan dikke zwarte elektriciteitskabels hangt, vindt zichzelf niet, zacht weerkaatsend en vervloeiend, terug bij het groene bladerdak van de oude, hoge bomen.